

τομίας. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἤκουσα βαθύπλουτον διευθυντὴν χαρτοποιεῖου παραπονούμενον πρὸς τῆς ἐξουσίας, ὅτι ἀπηγόρευσε νὰ ρίπτονται τὰ καθάρματα, τὰ περιτρίμματα καὶ ἄλλα παρὰ ἀχρήστου χάρτου λείψανα εἰς τὸ ὕδωρ, οὐδ' ἔπινον οἱ πενέστεροι. Πέρυσιν ὅμως ἔμαθον ἀπὸ αὐτοῦ ὅτι αἱ ὑποθέσεις του εἶχον βελτιωθῆναι ἰσχυρῶς, ἀναλύσας τὰ καθάρματα, τῷ ὑπέδειξε ὅμως ἡδύνατο νὰ τὰ ἐπωφεληθῆ ἐπικερδέστερον ἢ ἔτι αὐτὸς μὲν ἐκέρδαινε κατ' ἔτος ἐκ τῆς πώλησεως καὶ τῆς ἐπεξεργασίας τῶν καθαρμάτων 4,000 ἢ 4,000 λίρας, τὰ δὲ ὕδατα τῶν ρυάκων ἐκέρδαινον ἀμόλυντα. Ἡ μὲν ἀνάγκη ἀπεδείχθη πάλιν ἡ ἀνάγκη τῆς τέχνης, ὁ δὲ θεῖος νόμος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ παλαιὸν κύρος του. Τὸ Λονδίνον ἔχει, ὡς ἐκτιμᾶτε, περὶ τὰ 4,000,000 κατοίκων ἐν τῇ ἐκτικῇ αὐτοῦ, πολυανθρωποτέρα, γωνία διατριβῆς καὶ ἐγὼ ἀπὸ 46 ἐτῶν σήμερον δὲ, ὅσας τις ἀπολείπει τὰ παράθυρά μου, ἀναπνέω ἀέρα καθαρῶτερον ἢ τὸ πρόσθεν, διότι ἡ νομοθεσία ἀπηγόρευσε τὴν αὐθαίρετον καὶ ἄσωτον γέννησιν τοῦ πληθους, διέταξε δὲ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων ἵνα τὸν ἀπορροφῶσιν. Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον οὕτως ἵνα τέρπεται ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῷ. Δὲν ἐγὼ ὅτι τὸν ἐδημιούργησε πάντῃ ἀμέτοχον θλίβων καὶ πειρασμῶν ἡδύκοησεν ὅμως νὰ καταστήσῃ ἡμῖν εὐάρεστος ἡ φυσικὴ ἡμῶν ὑπαρξις. Ὁ ἥλιος, ὁ ἤλιος, τὸ στερέωμα, τὰ δένδρα, ὁ χόρτος, οἱ ῥάκες, πάντα εἶναι τερπνά· ἀλλ' ἡμεῖς τὰ μολύνομεν καὶ φθειρομεν. Δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἀποδείξωμεν τὴν πόλιν τοσοῦτον τερπνὴν, ὅσον ὁ Θεὸς ἀπέδειξε τοὺς ἀγρούς· δυνάμεθα ὅμως νὰ ρυθμίσωμεν τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε ἡ τοῦ ἀνθρώπου χεὶρ νὰ μὴ μολύνῃ μηδὲ φθειρῇ ὅσα τερπνά ἐν αὐταῖς ἐχορήγησεν ἡμῖν ἡ Θεῖα Πρόνοια». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπανάλαβε ζωηρότερον τὴν ἐργασίαν, ἄχρις οὐ ὑπὸ τῶν κτυπημάτων του κατέπεσεν ἡ οὐρανομήκης μελία.¹

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μηδὲν κακὸν εἰσείτω.

Τὸ ρητὸν τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἐπέγραφον ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῶν νεογόνων, ἔδωκε δὲ ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην τοῦ Διογένοους «καὶ πόθεν θὰ εἰσέλθῃ ὁ κύριος τῆς οἰκίας;» Σήμερον ἐν Κρήτῃ ἡ νύμφη ἐμβαπτίζει τὸν μικρόν της δάκτυλον ἐντὸς μέλιτος καὶ δι' αὐτοῦ γράφει τρεῖς σταυροὺς, συγχρόνως δὲ καὶ οἱ παριστάμενοι ἄνδρες, ἐκβάλλοντες τὰς μαχαίρας τῶν, πράττουσι τὸ αὐτὸ, ἵνα ἐκδιώξωσιν οὕτω πᾶσαν δυστυχίαν.

Παρατηρήθη ὑπὸ τῶν στατιστικῶν ὅτι ἐξ ὀλίγων τῶν φυλῶν ἡ Γερμανικὴ εἶνε ἡ γονιμοτέρα, κατόπιν δ' αὐτῆς ἔρχονται ἡ Σλαβικὴ, ἡ Σκαν-

διναυικὴ καὶ ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ, αἵτινες αὐξάνουσι ταχύτερον τῶν λοιπῶν, αἱ δὲ Λατινικαὶ φυλαὶ αὐξάνουσι βραδύτερον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τί νὰ εἴπητις περὶ τῶν πολυαριθμῶν νέων ἐν Ἑλλάδι, οἵτινες θεωροῦντες ἑαυτοὺς εὐγενεστέρας καταγωγῆς τοῦ ἀγρότου καὶ τοῦ ναύτου, πλήρεις νεανικῆς δραστηριότητος καὶ φιλοδοξίας, πεπροικισμένοι μὲ διανοητικὰ προτερήματα, ἅτινα ὑπὸ δεξιὰν καὶ σκόπιμον διεύθυνσιν θὰ ἔθετον αὐτοὺς εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς τοὺς ἀρίστους τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἄρχονται τοῦ σταδίου τοῦ βίου των ἐν τῷ κόσμῳ ἄνευ δραχμῆς μιᾶς ἐν τῷ βαλαντίῳ των; Ὁ βίος ἐνός τοῦτων ἀρκεῖ ὅπως ὑποδείξωμεν τὸν βίον πολλῶν ἑκατοντάδων. Ὁ νέος οὗτος εὐρίσκεται ἐτι ἄνευ μέσων ἐν τῇ πατριῇ οἰκίᾳ εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου ἄρχονται νὰ τῷ γίνωνται ἐπαισθηταί, πασιφανῶς δὲ βλέπει ὅτι ὀφείλει νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἰδίας συντηρήσεως ἢ οἰκογένεια ἀξιοπρεπῶς πλὴν πενιχρῶς συντηρεῖται ἐκ τῆς ἀποδεκατουμένης βιομηχανίας τοῦ πατρὸς, ὅστις στερούμενος τῶν προτερημάτων τῆς παιδείας, δι' ὧν ἐπρόοικισε τὰ τέκνα του ἢ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, ἀνασκάπτει τὴν γῆν καὶ καλλιεργεῖ τὰς ἀμπέλους του ἢ ἀποζῆ ἐκ τοῦ ἀβεββαίου καὶ γλίσχρου μισθοῦ δημοσίας τινὸς θέσεως. Μετ' ἐμφύτου πρὸς τὰ γράμματα ἔρωτος ὁ υἱὸς ἐφοίτησεν εἰς τὸ Γυμνάσιον, ὄνειροπολήσας ἴσως καλλίτερον βίον τοῦ τοῦ ἀρότου. Ἀλλ' ἐὰν, ἀπωθήσας τὰ βιβλία, θελήσῃ νὰ ἐπιδοθῆ εἰς ἄλλην ἐργασίαν, οὐδὲν βλέπει ἐν αὐτῇ εὐελπι μέλλον. Ἄν θελήσῃ ν' ἀποδημήσῃ πρὸς ἀναζητήσιν ἐπωφελοῦς θέσεως εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἔσται τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀφιέρου τὴν μόνην δραχμὴν του εἰς τυχερὸν τι παιγνίδιον. Ἐργασία ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ πατρίδι του, πλεῖστοι ἐμπορικῶν οἴκοι κοσμοῦσι τὰς Ἀθήνας, τὰς Πάτρας, τὴν Σύρον, ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν ὑπῆρξε βραδεία, ὥστε ἀνὰ ἑκατοντάδας ἀριθμοῦνται οἱ ζητοῦντες νὰ πληρώσωσιν ὀλίγοδραχμον κενωθεῖσαν θέσιν. Κλίνει λοιπὸν τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ νέος, καὶ μίαν μόνην πλέον ἔχει ἐλπίδα, τὰς Ἀθήνας. Βεβαίως, λέγει, εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Βασιλείου, βρίθουσιν πολιτικῶν, νομικῶν, ἱατρῶν, δημοσιογράφων, θὰ εὕρῃ τι ἐπὶ τέλος καὶ νεανίας συνειδῶς τὴν ἀξίαν του καὶ πρόθυμος ὦν νὰ ἀφιερῶθῃ ψυχῇ τε καὶ σώματι ὑπὲρ τῆς γενικῆς ἢ τῆς ἀτομικῆς εὐημερίας. Κατορθοῖ δι' οἰουδήποτε μέσου νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ ἐκεῖ, ἀνεπαισθητῶς ἴσως, ρίπτεται εἰς τὴν δίνην τοῦ Πανεπιστημίου, ἔνθα μεθ' ἑτέρων χιλίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοίων του, εὐρίσκει εἶδος τι εὐτυχίας